

El Dr. Joan Veny i Clar nomenat fill il·lustre de Campos. — Dia 7 de gener tingué lloc en el convent de Campos la cerimònia de nomenament de fill il·lustre d'aquesta vila en la persona de Joan Veny, company de la SF de l'IEC, mestre i amic coral de qui tants n'admiram tant la seva saviesa com la bonhomia. A l'arribada al poble hi havia ambient de festa major, el somriure als llavis dels assistents, el poble estava d'enhonorabona. Les autoritats i acompanyants amb les seves millors gales, cares conegudes de l'administració local, el batle de Campos, Andreu Prohens, el conseller d'Educació i Cultura del Govern Balear, Francesc Fiol, la regidora de Cultura de Campos, Magdalena Rigo, alts càrrecs del Consell Insular de Mallorca, Guillem Ginard, Joan Mas i un llarg etcètera. Gent de tota classe i condició i de tot color polític. L'autor del miracle de l'acord unànim, *nemine discrepante*, és el nostre personatge, de posat senzill, tímid, educat, *gentil uomo* de la nostra llengua i de la cultura. L'home que coneix millor les nostres parles des de Salses a Guardamar, de Fraga a Maó i l'home que pot presumir d'una legió de deixebles, que l'admiren i l'estimen. El ple municipal havia aprovat la proposta per unanimitat el passat 28 de novembre.

L'acte, multitudinari, emotiu, solemne, tingué lloc al convent de la vila. Allà, entre retaulles barrocs i aromes levítiques, tot un poble retia homenatge a un home que havia fet fortuna cultural i humanística més enllà del mar. Havia nascut a Campos, l'agost de 1932, en plena II República. Un foc interior de talent de saviesa el dugué a estudiar filosofia i lletres a Barcelona i després amplià estudis a Lovaina i a Poitiers. Un llunyà 1956 es doctorà en filologia romànica amb una tesi sobre els paral·lelismes lèxics en els dialectes catalans. La seva llarga activitat docent començà com a professor de francès a un institut de Lleida i seguí després ensenyant fins a la seva jubilació en la Universitat de Barcelona, *alma mater* de tants de mallorquins que hi hem descobert no solament coneixements acadèmics diversos sinó els nostres senyals d'identitat més pregons.

En Joan Veny anava acompanyat de la seva dona, n'Estrella, els seus fills i néts. L'acte bé s'ho valia. Res no hi ha, potser, més difícil, que ser profeta en terra pròpia i l'homenatjat reeixí en l'empresa i hi obtingué medalla olímpica. El discurs de Mn. Gabriel Reus, amic personal de l'homenatjat, estigué brufat d'anècdotes des de quan «en Joan nasqué estudiant» fins a d'altres detalls de la seva vida al poble i, més tard, a la Universitat. En les paraules, emocionades, justes, de Mn. Reus hi glatia el sa orgull de l'admiració, i sobretot l'estimació, pròpia de la fidelitat i de l'amistat coral. Després parlà Joan Martí, president de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans. Dienda ajustada, solemne, ben conscient de la transcendència de l'acte que s'esqueia, amb voluntat eloqüent de mostrar i demostrar que els mèrits de l'homenatjat no abastaven solament l'àmbit local sinó tot el país i això s'havia fet possible perquè en Joan Veny havia estat un mestre excel·lent, «en el sentit més ample, com a científic i com a humanista». És per aquest motiu, pel seu treball continuat, que ens les havíem amb el «dialectòleg més important de la llengua catalana, un campaner universal». Martí remarcà, en suma, els mèrits acadèmics del doctor Veny, una vintena de llibres, més de 300 articles i, sobretot, la seva gran obra, *l'Atlas Lingüístic del Domini Català*, junt amb d'altres col·laboradors. Acte seguit es procedí a descobrir el retrat de Joan Veny, obra del pintor local Miquel Aguiló. A partir d'ara la seva imatge figurarà al costat dels altres fills il·lustres de la vila.

Els mots d'agraïment de l'homenatjat anaren encaminats a explicar els seus inicis d'inquietud cultural, al costat dels papers antics i a l'empara de converses amb gent major del país,

«gent senzilla, gent del camp, autèntics catedràtics de la llengua». Tot això conformà una veritable passió pels mots, dels nostres mots, que l'ha acompanyat tota la vida. Joan Veny no oblidà l'esment de Francesc de B. Moll i la seva obra, mestre de tots els balears aprenents de la llengua pròpia. I afegí també una útil paràbola entorn als diferents usos o registres de la llengua, «amb dues cares, la parlada i l'escripta, que es complementen i conviuen, una és la roba dels dies feners i l'altra la roba dels diumenges». El discurs acabà amb la professió de fe campanera i l'agraïment incondicional a la seva companya de sempre, n'Estrella. L'acte conclougué amb unes paraules del batle de Campos i del Conseller d'Educació i Cultura. Finalment els assistents ens desplaçarem al Casal de Can Pere Ignasi, esplèndidament restaurat, on poguérem contemplar l'exposició dedicada a la vida i l'obra de Joan Veny. Que sigui en hora bona, amic i mestre estimat. [J. Mi.]